

exit

**UGO
JANSSENS**

roman

Uitgeverij Gendebœken

Proloog

Is de structuur opgebouwd in veelhoekjes, ruitjes of parallelle lijnen? Droeg zij haar links of rechts, links en rechts?

De kous geurt naar nylon. Waarom niet naar haar, naar de zeep die ze gebruikte, een ontharingsmiddel?

Ik steek mijn hand en arm in de kous zoals zij deed, alleen vrouwen dat kunnen.

Ik zie Charlottes handen die de kous tot een dotje maken, haar over de voet, het been uitstrekt en vluchtig gladstrijkt.

Doen vrouwen dat achteloos, louter functioneel?

Ik twijfel.

Ik zucht. Hoogte krijgen van een vrouw? Tot haar brein doordringen?

Terwijl je in de peilloze diepte van haar ogen afdaalt op zoek naar tederheid of passie, ervaar je dat zij op dat ogenblik aan het bereiden van de lunch of een publiciteitsboodschap denkt.

Bedreven we ooit de liefde terwijl ze kousen droeg? Nee, bij mij kwam dit nooit op, bij haar?

Ook al leefden we tweeëntwintig jaar samen, waren we sporadisch vreemden voor elkaar. Vreemden omdat zij vrouw was, ik man.

Ik herinner me de gebroken lipstick. Haar bh die over de badkuip hing. Haar slipje, nog gevouwen zoals ze het uit de

lade nam.

Ook de met spray beschermde tekst op de badkamerspiegel, blijft me bij.

Tot vandaag tracht ik te achterhalen of ze hem op de ochtend na onze huwelijksnacht of een dag later aanbracht.

Ze schreef de voor mij onsterfelijke woorden met een andere kleur van stick dan die op de badkamervloer lag.

Ik maak de kous tot een prop en berg haar onder mijn hoofdkussen.

1.

De confrontatie

1.

Zoals iedere avond, films op het scherm waarin vrouwen titel- of opvallende bijrollen spelen. Uit de oude en recente doos. Van Liz Taylor over Meryl Streep tot Scarlett Johansson, Cleopatra, It's complicated en prestige, gekleed, halfnaakt en naakt.

Ik zap, zap en zap tot een minder pijnlijk thema het scherm inkleurt. Een onaards mooi diepzebeeld. Algen die op Vivaldi's Vier Seizoenen deinen. Veelkleurige vissen die midden koraalriffen en zeeanemonen zwemmen. Eigenlijk glijden. Hun vinnen bewegen amper.

In mijn geheugen ketst een houten schijf over de rand van een sjoelbak.

Een rog verplaatst zich traag flapperend als door een onderzeese wind gedragen.

De houten schijf kaatst weer over de rand van de mahoniekleurige bak.

Een school kleine doorzichtige vissen verdwijnt uit beeld, transparant als de nagellak van de vingers die me de schijf toereikt.

Vivaldi maakt plaats voor Vangelis terwijl de diepte oplost,

tot een weids luchtbeeld.

Ik nip van mijn wijn en kijk naar de lege glazen die ik een half jaar geleden op haar en Yves' plaats zette, Yves, onze zoon.

De kerstkaars die centraal op de salontafel staat, ontbrand ik niet langer.

Mocht ik het doen zou de laatste kaars die ze aanstak, kwijnend uitdoven. De lont zou sissend verdrinken in de doorzichtige was. Hij zou stollen en het beeld van Yves' graf oproepen.

2.

Al weet ik dat ik naar kantoor loop, loop ik doelloos. Kruis ik even doelloze mensen.

Telkens als ik een hak hoor, erger ik me. Tot wat dienen hakken die zoals alles rond mij nep zijn?

Wat ben ik bitter, verbitterd. Ik zou het de wind kwalijk nemen dat hij woei.

Zoals gisteren is er net voor acht nog niemand op kantoor.

Ik hoor een plof en licht de postbus. Terwijl ik de facturen en meldingen van aangetekende zendingen doorneem, – waarom belde de postbode niet aan? – glijdt mijn aandacht af naar de kranten en schaarse week- en maandbladen.

Ik stapel de kranten naar formaat met de grootste als basis.

Een obsessie die ik ongetwijfeld van mijn vader of de jezuïeten erfde. De jezuïeten, toen nog witgerokt, verheven boven alle

kritiek en smet, onaards intelligent en gerespecteerd.

Voor hen was de vrouw de tussenpersoon, de middelares die de man tot God bracht, een nobel wezen tussen mens en godheid. Af en toe vraag ik me af of zij de oorzaak zijn dat ik een romantische door het vrouwelijke geobsedeerde zonderling ben. Een bizar excentriekeling die door vrienden wordt afgedaan als een naïeveling of ... schijnheilige.

Sinds lang zoek ik naar de mannelijke tweelingziel die mijn bij de eerste oogopslag aseksuele passie voor de vrouw deelt. Haar niet bij de eerste aanblik ontkleedt.

Heb ik trouwens ooit een vrouw ontmoet die mij zou hebben geloofd?

Charlotte? Tot voor kort zou ik geen ogenblik hebben getwijfeld. Maar sinds ik de reeks 'Woman' op televisie volg, kan ik er niet langer omheen dat vrouwen even seksueel geladen zijn als mannen. Dat ze in eenzelfde mate leugenachtig, berekend, of nog berekender en jaloerser zijn dan mannen. Wanneer je bij het afgaan van de baarmoederklok hun kindervens niet deelt, zijn ze zonder schroom in staat je te verlaten of vreemd te gaan. En zoveel als mannen binden ze – ook zonder kinderdroom – schuine schaatsen aan.

Omdat het er allemaal niet meer toe doet, steek ik een sigaret op. Ik rook, na twintig jaar onderbreking, opnieuw Gauloises en Gitanes, zonder filter. Hun doordringende smaak en geur zijn nog identiek. Alleen de logo's veranderden. Waar vroeger enkel een Gallische helm op het pakje Gauloises prijkte, schuilt nu het lieflijke gezicht van een amazone onder de gevleugelde hoofdtooi. De sensuëloze zwarte in wolken rook gehulde zigeunerin op de verpakking van Gitanes nam inmiddels vormen aan die sterk aan die van Kendall Jenner

doen denken.

Terwijl ik mijn pc opstart, lees ik de frontpagina van Het Ochtendblad: 'Tientallen moslims plegen zelfmoord.'

Vanwege de hoeri's? De blanke vrouwen met grote bruine ogen die met hen in het islamitisch paradijs eeuwigdurend de liefde bedrijven. En wat voor hen blijkbaar heel belangrijk is, na iedere coïtus weer maagd worden.

Ik grijns.

Waren ze op aarde op de hoogte dat talloze moslima's op de huwelijksnacht nepbloed-ampullen gebruikten om hun ongereptheid te 'bewijzen'?

De onwetenden, denk ik, want volgens bepaalde vertalingen van de Koran betekent hoeri druif. Zeventig druiven in plaats van zeventig verleidelijke hemelse haremvrouwen. 'Het kan verkeren,' zei ... Blijven natuurlijk de knapen en overvloedige stromen wijn over om zich in het tijdloze te verblijden.

En wat met de moslima's die de overstap maken? Hun keuze is nihil. Hij herleidt zich tot een eeuwig samenzijn, midden de hoeri's, met hun echtgenoot. Huwden zij meermaals, mogen zij één van hun echtgenoten tot eeuwige partner kiezen. Zeventig druiven voor een moslim, één druif voor een moslima, de aardse geschiedenis herhaalt zich in het voor moslimvrouwen monogame paradijs.

Maar hoe ook, het islamitisch walhalla blijkt op zich oneindig aantrekkelijker dan de seksloze hemelse eeuwigheid der

christenen.

Op het ogenblik dat ik mijn derde sigaret tot peuk herleid, hoor ik de tred van Rob.

‘Ben jij hier?’ opent hij de deur.

‘Zo te merken is de schoonmaker nog niet geweest.’

‘Schoonmaker?’ fronst Rob.

‘Schoonmaakster, wanneer heeft hij zich ...?’

‘Eind vorige zomer.’

‘Hoe ook, eigent ze zich sinds haar transformatie glijdende uren toe.’

Rob bekijkt me, grinnikt en zegt: ‘Glijdende uren ... en nachten.’

Ik reageer niet, baal van dergelijke geinloze geintjes.

Rob's hand reikt over de balie en ritst een Gitanes.

‘Hé, Rotterdammer.’

Hij rolt met de ogen en verlaat het kantoor fluitend. Aan de balie roept hij: ‘Tot in de late namiddag of morgen. Eén man aan boord van Paris jour et nuit volstaat ruim in deze bange tijden.’

Een ambulance of politiewagen scheurt door de straat. Onderscheiden zal ik hen nooit.

Ik blader door de Vrouwengids. Kenners zeggen dat je naar de polsgewrichten moet kijken om vrouwen van travestieën en transgenders te onderscheiden. Kenners, denk ik en haal mijn schouders op. Toch merk ik dat ik iedere pols aan een grondig onderzoek onderwerp.

Indien het klopt wat ze beweren is de blonde linksboven de

enige vrouw-vrouw op pagina vier en de roodharige op pagina zes de enige man-vrouw.

Ik blader door naar de autorubriek. Niet te geloven hoe de prijzen van de kleine wagens kelderden. Minus veertig procent voor de Toyota Yaris, tot vijftig procent voor de Renault Clio.

Ik grasduin opnieuw door het magazine en fixeer mijn blik op de vrouwen, de roodharige van pagina zes uitgezonderd.

Ik sla het blad dicht voor ik datgene doe dat ik voor het laatst met vijftientig deed. Wat een prikkelingen, hoe hou ik dit nog langer uit? Het lijkt wel of mijn hersenen nog enkel seksuele impulsen doorseinen, creëren en weerom doorseinen. Met vijftientig? Hooguit een week geleden.

Ik bekijk de neergaande grafiek van onze verkoop. Waar is de tijd dat cosmetica in omzet even stabiel was als de funeraire branche?

Ik verander van programma, bestudeer de omzetcijfers van de vorige jaren en verbleek.

Hoe ook moet de mannencosmetica dit kwartaal minstens met vijftien procent toenemen.

Waar blijft de beloofde wereldwijde campagne van Old Spice? Old Spice, niet langer in de onpersoonlijke verpakking van vandaag, maar terug in aantrekkelijk rood met het tot de verbeelding sprekend zwart karveel dat Johnny Depp niet onberoerd zou laten. Iedere Amerikaanse Vietnamvrijwilliger, marinier, matroos van de Zevende Vloot die zich respecteerde, gebruikte Old Spice aftershave. Amerikaanse en hippe Europese mannen zouden een bad in Old Spice genomen hebben. Iedere vrouw viel voor Old Spice.

Naast Old Spice had ook Tabac grootse plannen om zijn eertijdse marktpositie te heroveren. Om de maand werd de herlancering aangekondigd, maar tot vandaag zonder gevolg. Gelukkig blijft de vrouwencosmetica op peil. Is een lichte groei in de loop van volgend trimester niet uitgesloten.

Ik open de website van de marktleider in onze branche, Paris by night. Doorloop de producten die ze aanbieden: dames- en herenparfums, deodorants, bodylotions, douchegels, parfumaccessoires en geschenksets. Tot mijn verrassing merk ik dat we een identieke publicitaire boodschap voeren: 'Door producten aan te brengen van dezelfde geurlijn, bijvoorbeeld een deodorant, bodylotion en parfum, zal je favoriete geur met meer nadruk en beduidend langer ruiken.'

Nadat ik onze copywriter via e-mail opdracht geef deze tekst te wijzigen met behoud van de kerngedachte, stel ik tot mijn verwondering vast dat de prijzen van Paris by night gemiddeld drie procent lager liggen dan de onze.

Ik frons. Dat gebeurde nog nooit. Als marktleider voerde Paris by night een prijsvaste politiek. Zij verkochten dezelfde producten als hun concurrenten, maar hun tot een traditie geworden huisstijl, verpakking betekende voor het publiek een doorslaggevende meerwaarde.

Voor persoonlijke aankopen klopte je aan bij de cosmeticazaak of het winkelcentrum om de hoek, maar ... voor een derde, vriend of familielid, relatie wendde je je tot Paris by night. Het matzilveren papier van de verpakking met marineblauwe strik en parelmoer logo, was voor iedereen die zich en de ander respecteerde een must.

Over een geslaagde verkoopstrategie gesproken.

Anderen hadden Paris by night willen imiteren, van blinkend zilver met azuurblauw lint tot marineblauwe verpakking met zilveren strik. Zonder het minste succes.

Prijsverhogingen of -verlagingen, afhankelijk van de marketingopstelling de duurste of de goedkoopste te zijn, hadden net zomin bijval. Zelfs Thompson publicité ervoer dit.

‘En hoe gaan de zaken, Philippe?’

Ik keer me om en zie in de staalblauwe ogen van Serge, onze manager, eigenaar, manusje-van-alles, vooral buiten de kantooruren.

‘Het verontrust me dat Paris by night drie procent onder onze prijzen zakt. Dat hun producten op enkele weken tijd acht procent beterkoop werden. De vrouwenparfumlijnen van Sisley, Boucheron, Dior, Chanel en Cartier gesoldeerd worden.’

Serge schokschoudert en steekt een van mijn Gitanes op.

Hij zwijgt, draait om zijn as en zegt: ‘Willen we overleven, zijn we aan inkrimpen toe, minder kosten maken. Denk jij dat wij het zonder Rob kunnen redden?’

Zijn ogen vernauwen terwijl hij de rook van zijn sigaret in- en via zijn neus uitademt.

‘Geen idee,’ zeg ik vlakjes.

‘Jij, geen idee Philippe, je ontgoochelt me.’

‘Wie zal de klanten bezoeken mocht Rob?’

‘Maak je daar maar geen zorgen over. We kunnen te allen tijde een salesbureau inschakelen. En dat is dat.’

Ik aarzel, zoek een argument in het voordeel van Rob.

‘Het siert je voor een collega op te komen, maar zaken zijn zaken, zeker in deze tijden.’

In een tel verlaat Serge het kantoor.

Ugo Janssens is een veelzijdig Vlaams auteur van internationale fictie en non-fictiebestsellers. eXXit is zijn negentiende boek, een aan sciencefiction grenzende roman met visionaire exponenten. Tot zijn bekendste titels behoren De Oude Belgen, De vrouw met de luifelhoed, Vrouwen - van godin tot slavin, Tinne - tamboer van Napoleon (in co-auteurschap met Marc De Bel), 'Heksenhoer, sterf!' en Het leugenboek. Voor zijn oeuvre werd hij bekroond met onder meer het ereburgerschap van de gemeente Vielsalm en de Lion francoutprijs.